

животъ; ето самоковскиятъ Игнатий, бившъ ключекъ и оланъ при турски паша, съвършено неграмотенъ човѣкъ, предаденъ на развратъ; ето видинскиятъ Паисий, който държалъ наложницата си въ самата митрополия и който, заразенъ отъ нея, се изложилъ по най-позоренъ начинъ, за да бжде прогоненъ отъ валията; ето другъ видински митрополитъ Кирилъ, наклеветилъ гражданството въ бунтовно споразумение съ сърбитъ, заточилъ почтения и заслужилъ народенъ деецъ Мануилъ Шишмановъ и опропастилъ материално синоветъ му; ето сѣрскиятъ Атанасий, който, компрометиранъ по-рано въ епархията си, билъ преведенъ въ Търново, гдето пъкъ, следъ клевети противъ българитъ, се удавилъ самъ въ кладенеца на митрополията; ето скопскиятъ митрополитъ, съучастникъ въ убийството и заточението на ония българи, които разкривали беззаконията му; ето ловчанскиятъ архиерей, присвоилъ користо голѣмата сума, събрана отъ гражданството за училище, взелъ участие въ убийството на единъ първенецъ и заявилъ въ черква при служба, че български владици ще има само когато и циганитъ почнатъ да ставатъ попове . . .

Всички тѣзи примѣри доказватъ, споредъ Селимински, че народътъ ни страда неимовѣрно и че основателно търси закрила противъ непростителнитъ и безчовѣчни действия на гръцкитъ владици. Патриаршията, вмѣсто да се вслушва въ оплакванията, сама обвинява народа и клевети водачитъ му: едни изпраща въ заточение (Неофитъ Бозвели), други отравя (Дионисий Контаровъ), а трети беди въ неправославни мисли (Иларионъ Михайловски) и безбожие (учителитъ). „И така тя се старае да отстрани навсѣкжде всички онѣзи, които биха могли да бждатъ полезни въ духовнитъ и нравствени нужди на народа“. Недоволна и застрашена отъ ропота противъ гръцкия владика въ Търново (Неофита Византийски), тя хвърля върху населението въ окръга страшното обвинение, че то крояло възстание. И турското правителство изпраща многобройна войска, да предвари или потуши това възстание. Но тая войска върши само насилия, убийства и потурчвания на девиси — както показватъ случаетъ въ града и селата, приведени отъ Селимински. Отчаяни за сждбата си, нѣкои българи намислили да потърсятъ покровителството на папата и да приематъ западното християнство: пропаганда въ тая